

MARY
HIGGINS
CLARK

NIINKULUU
AIKA

Tammi

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät	Menneisyyden pirstaleet
Kylmä kehto	Ennen jäähyväisiä
Huuto yössä	Kotikadullasi
Pimeän äänet	Isän tyttö
Kaunis, kauniimpi, kuollut	Jäävuoren huippu
Kuolema seuraa muotia	Yö kuuluu minulle
Missä lapset ovat?	Kodin suojassa
Vihreäviittainen nainen	Kaksoset
Kuolema kahtena	Unissakävelijä
Kuolema kutsuu tanssiin	Missä olet nyt?
Kauhu kiertää kaupunkia	Murha sydämellä
Kaksi elämää, kolme	Perinnön varjo
kuolemaa	Kadonneet vuodet
Muisto ei kuole	Kuin kaksi marjaa
Kukkia kauneimmalle	Katse menneisyydestä
Kuu paistaa haudallesi	Tuhkimomurha
Tyttöni Sunday	Laulun loppu
Valheen vanki	Kadonnut morsian
Kuulut minulle	Niin kuluu aika

MARY
HIGGINS
CLARK

NIIN KULUU AIKA

Suomentanut
Sirpa Parviainen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *As Time Goes By*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2016.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Copyright © 2016 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2017
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9340-9

KIITOKSET

Jälleen kerran ja kuten aina, kiitos jo ikuisuuden kustannustoimittajanani toimineelle, rakkaalle ystävälleni Michael Kordalle. Hän on johdattanut minua tämän koko matkan, aina sivulta yksi tuohon upeaan sanaan saakka: ”Loppu.” Kuinka onnekas minä olenkaan ollut, että olen saanut pitää hänet kustannustoimittajanani kaikkien näiden vuosien ajan.

Haluan kiittää Marysue Ruccia, Simon & Schusterin kustannuspäällikköä. Hänen kanssaan on ollut ilo työskennellä viime vuosien ajan. Kotijoukkojeni kanssa on hauskaa tehdä töitä. Pojastani Davidista on tullut kokopäiväinen ja arvokas avustajani ja tutkijani. Kuten tapana on ollut, muutkin lapseni ovat toimineet innokkaina koulukavereina ja kaikukoppina joka vaiheessa.

Ja kuten aina, kiitos loistavalle puolisololleni John Conheeneyle, joka on kahdenkymmenen vuoden ajan kuunnellut huokailujani siitä, kuinka varma olen, että kirjasta ei tule mitään.

Nadine Petry, pitkäaikainen avustajani ja oikea käteni, on lahjakas tulkitsemaan mahdotonta käsialaani. Kiitos sinulle, Nadine.

Kun *Missä lapset ovat?* ilmestyi Yhdysvalloissa neljäkymmentäyksi vuotta sitten, en olisi ikinä uskonut, että saisin kunnian raapustaa tarinoitani vielä vuosikausia. Nautin saadessani keksiä uusia hahmoja ja uusia tilanteita, joihin heidät asetan.

Kuten olen jo sanonutkin, ”loppu” on lempisanani. Mutta sitä ei olisi ilman ensimmäistä virkettä, joka kutsuu teidät, rakkaat lukijat, kääntämään sivua. Kiitos, että nautitte yhä tarinoista, joita teille kerron.

Terveisin ja lämpimin kiitoksin

Mary

*Vastanaineille
tohtori Jamesille ja Courtney Clark Morrisonille
rakkaudella*

ESINÄYTÖS

Vastasyntyneen ensimmäinen parkaisu oli niin läpitunkeva, että pariskunnat, jotka odottivat kättilö Cora Banksin synnytyshuoneen ulkopuolella, vetäisivät yhtä aikaa henkeä. James ja Jennifer Wrightin silmät kirkastuivat riemusta. Helpotus ja kohtaloonsa alistuminen kuvasivat parhaiten ilmettä, joka laskeutui Rose ja Martin Ryanin kasvoille. Tyttö, joka juuri oli synnyttänyt lapsen, oli heidän seitsemäntoistavuotias tyttärensä.

Pariskunnat tunsivat toisensa vain Smitheinä ja Joneseinä. Kummallakaan ei ollut minkäänlaista halua tietää toisensa todellista henkilöllisyyttä. Täydet viisitoista minuuttia myöhemmin he odottivat yhä kiihkeästi, että näkisivät tuon vastasyntyneen lapsen.

Vauva oli unelias kolmekiloinen tyttö, jonka mustat hiuskiehkurat erottuivat selvästi vaaleaa ihoa vasten. Kun hän räpsäytti silmänsä auki, ne olivat suuret ja tummanruskeat. Jennifer Wrightin ojentaessa kätensä, jotta voisi ottaa lapsen syliinsä, kättilö hymyili. ”Meillä taitaa olla vielä liikeasioita hoidettavana”, hän vihjaisi.

James Wright avasi pienen matkalaukun, jota hän kantoi mukanaan. ”Kuusikymmentätuhatta dollaria”, hän sanoi. ”Laske, jos haluat.”

Juuri syntyneen vauvan äitiä oli kuvailtu heille seitsemäntoistavuotiaaksi, lukion viimeistä luokkaa käyväksi tytöksi, joka oli tullut raskaaksi koulunsa päättäjäistanssiaisten yönä. Raskaus oli salattu kaikilta. Tytön vanhemmat olivat kertoneet suvulleen ja ystävilleen, että hän oli vielä liian nuori lähtemään yliopistoon, joten hän menisi töihin tätinsä leninkimyymlään Milwaukeehin. Kahdeksantoistavuotias

poika, joka oli lapsen isä, oli lähtenyt yliopistoon tietämättä mitään koko raskaudesta.

”Neljäkymmentätuhatta dollaria nuoren äidin yliopistopintoja varten”, Cora ilmoitti samalla, kun laskei rahat ja ojensi kyseisen summan nuoren äidin vanhemmille, mutta piteli yhä vauvaa tiukasti paksuilla käsivarsillaan. Hän jätti lisäämättä, että jäljelle jäävät kaksikymmentätuhatta dollaria olisivat korvaus hänen palveluksistaan vauvan synnytyksessä.

Vastasyntyneen isovanhemmat ottivat rahat vastaan hiljaisina. Jennifer Wright ojensi kaipaavasti kätensä ja kuis-kasi: ”Voi kuinka onnellinen minä olen.”

Cora ilmoitti: ”Huolehdin siitä, että syntymä rekisteröidään teidän nimiinne.” Hänen hymynsä oli ankea eikä kaunistanut lainkaan hänen mitäänsanomattomia, pyöreäposkisia kasvojaan. Vaikka hän oli iältään vasta neljäkymmentä, ilme sai hänet näyttämään vähintään kymmenen vuotta vanhemmalta.

Hän kääntyi nuoren äidin vanhempien puoleen. ”Antakaa tytön vielä nukkua muutama tunti ja viekää hänet sitten kotiin.”

Synnytyshuoneessa seitsemäntoistavuotias nuori äiti yritti kuumeisesti saada päänsä selväksi rauhoittavasta aineesta, jota hänelle oli summittaisesti annettu. Hänen rintansa tuntuivat siltä kuin ne olisivat turvonneet sen jäljiltä, kun hän oli saanut pidellä vauvaa sylissään nuo ensihetket synnytyksen jälkeen. Minä haluan hänet, minä haluan hänet, huusi ääni hänen sielunsa syvyyksistä. Älkää antako lastani pois. Minä keksin kyllä keinon huolehtia hänestä...

Kaksi tuntia myöhemmin, perheen auton takapenkille kääpertyneenä, hänet vietiin läheiseen motelliin.

Seuraavana aamuna hän istui yksin lentokoneessa, joka vei hänet takaisin Milwaukeehin.

1

”Ja seuraavaksi tavanomainen mainoskatkomme”, Delaney Wright kuiskasi toiselle ankkurille WRL:n kello kuuden uutisissa. ”Joka on aina niin äärimmäisen kiehtova.”

”Niillä maksetaan palkkamme”, Don Brown muistutti hymy kasvoillaan.

”Tiedän sen, ja suurkiitos siitä”, Delaney vastasi iloisesti, samalla kun vilkaisi peiliin ja tarkisti ulkonäkönsä.

Hän ei ollut aivan varma, oliko purppuranpunainen pusero, jonka puvustaja oli valinnut hänelle lähetystä varten, liian voimakkaan värinen hänen kalpeaa ihoaan vasten, mutta se näytti mukiinmenevältä hänen hartioille ulottuvien mustien hiustensa kanssa. Ja hänen suosikkimaskeeraajansa Iris oli tehnyt hienoa työtä, kun oli korostanut hänen tummanruskeita silmiään ja pitkiä ripsiään.

Ohjaaja aloitti laskennan. ”Kymmenen, yhdeksän... kolme, kaksi...” Kun hän sanoi ”yksi”, Delaney alkoi lukea. ”Huomenaamulla alkaa valamiehistöän valinta neljäkymmentäkolmevuotiaan entisen lukion opettajan Betsy Grantin oikeudenkäyntiä varten Bergenin piirikunnan oikeustalolla Hackensackissa New Jerseyssä. Grantia syytetään varakkaan aviomiehensä tohtori Edward Grantin murhasta. Tohtori Grant oli kuollessaan viisikymmentäkahdeksanvuotias ja kärsi varhaisiän Alzheimerin taudista. Betsy Grant on vakuuttanut järkähtämättä syyttömyyttään. Syyttäjä pysyy siitä huolimatta kannassaan, jonka mukaan Betsy Grant oli väsynyt odottamaan miehensä kuolemaa. Hän ja tohtori Grantin poika perivät yhdessä miehen omaisuuden, jonka suuruudeksi on arvioitu yli viisitoista miljoonaa dollaria.”

”Ja nyt huomattavasti iloisempiin uutisiin”, Don Brown aloitti. ”Tällaisia on aina mukava kertoa.” Näytölle ilmes-

tyi insertti. Se kertoi kolmekymmentävuotiaan miehen ja hänen biologisen äitinsä jälleennäkemisestä. ”Yritimme molemmat löytää toisemme kymmenen vuoden ajan”, Matthew Trainor selitti hymyillen. ”Minusta tuntui melkein siltä kuin hän olisi kutsunut minua. Minun oli kerrassaan pakko löytää hänet.”

Hänen kätensä oli kiertynyt tanakan, iältään noin viisikymppisen naisen ympärille. Naisen luonnostaan aaltoilevat hiukset kehystivät pehmeästi miellyttäviä kasvoja. Hänen pähkinänruskeat silmänsä kiilsivät pidätellyistä kyynelistä. ”Olin yhdeksäntoista, kun synnytin Charlesin.” Hän vaikenä hetkeksi ja katsoi ylös poikaansa. ”Kutsuin häntä aina mielessäni Charlesiksi. Joka syntymäpäivä ostin leluja ja lahjoitin ne lapsille hyväntekeväisyyteen.” Naisen ääni alkoi täristä, kun hän lisäsi: ”Pidän nimestä, jonka adoptiovanhemmat antoivat hänelle. Matthew tarkoittaa ’Jumalan lahjaa’.”

Kun insertti alkoi lähestyä loppuaan, Matthew vielä lisäsi: ”Niin kauan kuin muistan, minun sisälläni on ollut eräänlainen pakonomainen tarve. Minun oli *pakko* saada tietää, ketkä biologiset vanhempani olivat ja varsinkin kuka äitini oli.”

Kun hän halasi äitiään lämpimästi, Doris Murray purskahti itkuun. ”On mahdotonta sanoin kuvata, kuinka paljon olen kaivannut poikaani.”

”Sydäntä lämmittävä tarina, vai mitä, Delaney?” Don Brown kysyi.

Delaney saattoi vain nyökätä. Hän tiesi, että hänen kurkussaan puristava möhkäle oli liukenemassa kyyneltulvaksi.

Don odotti hetken hänen vastaustaan, mutta sanoi sitten yllättyneen näköisenä: ”Katsotaanpa, mitä Ben Stevensillä on meille kerrottavana huomisesta säästä.”

Kun ohjelma päättyi, Delaney sanoi: ”Anteeksi, Don. Minä liikutuin niin kovasti siitä tarinasta, että en uskaltanut sanoa yhtään mitään. Minua pelotti, että alkaisin itkeä yhtä vuolaasti kuin se äitikin.”

”No, saapa nähdä, ovatko he vielä puheväleissä puolen vuoden päästä”, Don totesi kuivasti. Hän työnsi tuoliaan taaksepäin. ”Se siitä sitten tältä illalta.”

Viereisessä studiossa, lasiseinän takana, maanlaajuisten uutisten ankkuri Richard Kramer oli vielä suorassa lähe-tyksessä. Delaney tiesi, että Don olisi jonossa seuraavana ja ottaisi Kramerin paikan, kun tämä jäisi eläkkeelle. Delaney nousi seisomaan, lähti studiosta, käväisi vielä toimituksessa ja vaihtoi purppuranpunaisen puseron urheilutoppiin. Hän oli ollut tuuraamassa ohjelman tavanomaista kakkosuutis-ankkuria Stephanie Lewisia, joka oli soittanut ja ilmoitta-nut olevansa sairas. Delaney oli erityisen iloinen siitä, että saisi myös raportoida Betsy Grantin oikeudenkäynnistä. Todella jännittävää, hän ajatteli.

Hän otti olkalaukkunsa ja lähti kävelemään pitkin loput-tomia käytäviä samalla kun vastaili useisiin ”Nähdään taas, Delaney” -toivotuksiin matkan varrella, kunnes astui vii-mein ulos Columbus Circlelle.

Niin paljon kuin Delaney pitikin kesästä, hän odotti jo kovasti syksyä. Labour Dayn juhlinnan jälkeen Manhattan muuttuu eläväisemmäksi, hän ajatteli ja tajusi sitten, että yritti vain hämätä itseään, jotta ei ajattelisi sitä, mikä häntä oikeasti vaivasi. Adoptiosta kertova tarina oli murskannut kertarysäyksellä kaikki murit, jotka hän oli yhä uudelleen yrittänyt rakentaa ympärilleen, jotta tuo sama aihe ei enää alkaisi piinata häntä.

Delaneyn olisi löydettävä biologinen äitinsä. James ja Jennifer Wright olivat adoptoineet hänet, kun hän oli ollut vasta muutaman tunnin ikäinen, ja heidän nimensä olivat hänet syntymätodistuksessaan. Hän oli syntynyt kättilön valvonnassa. Nainen, joka oli järjestänyt adoption, oli kuol-lut. Kättilön nimi oli ollut Cora Banks. Delaneyn syntymä-paikaksi oli rekisteröity Philadelphia.

Se kuulosti umpikujalta. Mutta Delaney tiesi, että oli teh-nyt päätöksensä. Hän tunsu eläkkeelle jääneen etsivän, joka oli erikoistunut jäljittämään juuri tällaisia mahdottomalta

kuulostavia tapauksia. Hän oli niin syvällä ajatuksissaan, kun aloitti puolentoista kilometrin pituisen kävelymatkan kotiin, että ohitti lähes huomaamattaan Fifth Avenuen.

54th Streetin kohdalla Delaney kääntyi itään. Hänen huoneistonsa, joka oli yhdessä seudun vanhemmista rakennuksista, sijaitsi aivan sen asunnon vieressä, jossa Greta Garbo, legendaarinen näyttelijätär 1930-luvulta, oli joskus asunut. Garbon kuuluisa lausaus ”Haluan olla yksin” kaikui usein Delaneyn mielessä erityisen kiireisen studiopäivän jälkeen.

Alati hymyilevä ovimies Danny avasi hänelle oven.

Delaneyn asunto oli avara kolmio, mutta oli siinä silti huima ero suureen ja kauniiseen kotiin, jossa hän oli kasvanut Oyster Bayssa Long Islandissa. Hän pudotti laukun kädestään, otti Perrierin jääkaapista, asettui mukavaan nojatuoliinsa ja nosti jalat rahille.

Pöydälle suoraan Delaneyta vastapäätä huoneen toiselle laidalle oli asetettu suuri perhevalokuva, joka oli otettu, kun hän oli ollut kolmen vanha. Hän istui siinä äitinsä sylissä isänsä vieressä. Hänen kolme veljeään seisoivat vierekkäin takarivissä. Delaneyn mustat kiharat hiukset ja tummanruskeat silmät hyppäsivät räikeästi esiin tuosta niin sanotusta perhepotretista. Kuvassa kaikilla muilla oli punertavanvaaleat hiukset, vaikkakin erisävyiset. Heidän silmiensä väri vaihteli vaaleansinisestä pähkinänruskeaan.

Valokuvaan liittyi eräs hyvin mieleenpainuva muisto. Kun Delaney oli nähnyt tuon kuvan ensimmäisen kerran, hän oli purskahtanut itkuun. ”Miksi minä en näytä samalta kuin te kaikki muut?” hän oli ulissut. Silloin hänelle oli kerrottu, että hänet oli adoptoitu. Ei aivan noilla sanoilla, mutta hänen vanhempansa olivat selittäneet parhaansa mukaan hänelle, tuolloin vielä hyvin nuorelle tyttölle, että he olivat halunneet mahdollottoman kovasti pientä tyttöä ja että hänestä oli tullut jo vauvana osa perhettä.

Viime kuussa Oyster Bayssa oli järjestetty suuri perhetapaaminen äidin kunniaksi, kun hän oli täyttänyt seitsemän-

kymmentäviisi vuotta. Jim oli tullut Clevelandista, Larry San Franciscosta ja Richard Chicagosta, kaikki pojat vaimo ja lapset mukanaan. Se oli ollut todella onnellinen hetki. Äiti ja isä olivat muuttamassa Floridaan. He olivat lahjoittaneet pois ne huonekalut, joita eivät enää tarvinneet, ja pyytäneet Delaneyta ja hänen veljiään ottamaan mukaansa mitä ikinä halusivat. Delaney oli valinnut muutaman pienen kalusteen, jotka mahtuivat hänen huoneistoonsa.

Delaney katsoi perhepotrettia uudelleen ja kuvitteli mielessään äitinsä, jota ei ollut koskaan tuntenut. Muistutanko minä sinua? hän mietti.

Puhelin soi. Delaney nosti ensin katseensa kattoon, mutta huomasi sitten, kuka soittaja oli. Se oli Carl Ferro, kello kuuden uutisten tuottaja. Miehen ääni kuulosti voittonriemuiselta. ”Stephanie lähti töihin NOW Newsille. Me olemme kaikki aivan innoissamme. Hän alkoi jo olla melkoinen piikki...” Carl vaikeni ja piti pienen tauon, ”... takamuksessa. Hän oli saanut jostakin sellaisen virheellisen käsityksen, että tiesi kaikki asiat paremmin kuin Kathleen.” Kathleen Gerard oli uutisosaston päällikkö. ”Saamme hänen irtisanoutumisilmoituksensa heti aamulla. Sinusta tulee uusi uutisankkurimme Don Brownin pariksi. Onneksi olkoon!”

Delaney vetäisi henkeä. ”Carl, tuohan on ihana uutinen! Aivan mahtavaa!” Sitten hän vielä lisäsi: ”Harmi vain, etten pääsekään nyt raportoimaan Grantin oikeudenkäynnistä.”

”Kyllä sinä saat tehdä senkin. Käytämme vain sijaisankkureita siihen saakka, kunnes oikeudenkäynti on ohitse. Olet loistava toimittaja. Tämäntyyppinen oikeudenkäynti on kuin tehty sinua varten.”

”Tämä oli koko päivän paras uutinen, Carl. Suurkiitokset”, Delaney sanoi.

Mutta kun hän laski kännykän kädestään, hänelle tuli äkkiä levoton olo. Hänen entisellä lastenhoitajallaan Bridget O’Keefellä oli ollut tapana sanoa: ”Kun kaikki tuntuu liian hyvältä ollakseen totta, nurkan takana on vaikeuksia odottamassa.”

2

”Willy, minä ihan tosiaan tarvitsen uuden projektin”, Alvirah sanoi. He istuivat syömässä aamiaista asunnossaan Central Park Southissa. Heillä oli menossa jo toinen kahvikupillinen, mikä oli yleensä juuri se hetki, jolloin Alvirahista oli mukavaa rupertella. Se oli myös se hetki, jolloin Willy oli juuri päässyt New York Postin lukemisessa urheiluosioon saakka, ja sen ahmimista hän odotti aina innolla.

Willy huokaisi alistuneena, taitteli sanomalehden sivuun ja katsoi pöydän toiselle puolelle rakasta vaimoaan, jonka kanssa oli elänyt jo neljäkymmentäkolme vuotta. Willyn valkoinen hiuspehko, hänen uurteiset kasvonsa ja häikäisevän siniset silmänsä toivat heidän iäkkäämpien ystäviensä mieleen Tip O’Neillin, legendaarisen Yhdysvaltain edustajanhuoneen puhemiehen.

”Olen pannut merkille, että olet ollut aika levoton viime aikoina, kultaseni”, hän sanoi rauhoittelevasti.

”Se on totta”, Alvirah myönsi samalla kun ojensi kätensä ja otti toisen siivun kahvikakkua. ”Minulla ei vain ole ollut tarpeeksi tekemistä. Minä nautin todella paljon siitä jokiristeilystä Seinen päästä päähän. Kukapa ei olisi nauttanut? Ja kun näin, missä van Gogh asui viimeiset kuukaudet elämästään. Se oli ihanaa. Mutta nyt on jo mukava olla taas kotona.”

Hän katsoi ulos ikkunasta ja ihaili siitä avautuvaa näkymää Central Parkiin. ”Emmekö me olekin onnekkaita, Willy, kun saamme asua täällä?” hän sanoi. ”Ajattele, mikä ero tässä on asuntoomme Astoriassa. Keittiössä ei ollut edes ikkunaa.”

Willy muisti sen kaiken liiankin hyvin. Kuusi vuotta sitten hän oli vielä ollut putkimies ja Alvirah siivooja. He olivat istuskelleet vanhassa asunnossaan, ja Alvirahin jalat olivat

olleet niin väsyneet, että hän oli liottanut niitä kylpysuolassa ja lämpimässä vedessä. Sitten loton voittorivi oli luettu televisiossa. Willyn oli pitänyt tarkistaa kuponkinsa kahteen kertaan ennen kuin oli tajunnut, että he olivat juuri voittaneet neljäkymmentä miljoonaa dollaria.

He olivat lunastaneet rahat vuosierissä ja panneet aina puolet säästöön. He olivat ostaneet tämän Central Park Southin huoneiston, mutta pitäneet silti Astorian asunnon siltä varalta, että valtio menisi vararikkoon eikä voisi enää jatkaa maksujaan.

Sitten Daily Standardin toimittaja oli haastatellut Alvirahia. Alvirah oli kertonut toimittajalle, että oli aina halunnut käydä Cypress Pointin kylpylässä Kaliforniassa. Toimittaja oli pyytänyt häntä kirjoittamaan kokemuksistaan siellä. Toimittaja oli antanut Alvirahille säteilevää aurinkoa kuvaavan pinssin, johon oli piilotettu mikrofoni, ja pyytänyt häntä nauhoittamaan sillä kaikki keskustelunsa. Toimittajan mukaan se olisi avuksi siinä vaiheessa kun Alvirah kirjoittaisi artikkeliaan. Artikkelin kirjoittamisen sijaan nauhoitukset olivat auttaneet häntä selvittämään kylpylässä olleen tappajan henkilöllisyyden. Siitä lähtien Alvirah oli ratkaissut useita rikoksia mikrofoninsa avustuksella.

”Enkä malta odottaa, että tapaamme Delaneyn tänä iltana”, Alvirah sanoi nyt. ”Hän on niin onnekas, kun saa raportoida Betsy Grantin oikeudenkäynnistä.”

”Eikös Grant ole se, joka murhasi aviomiehensä?” Willy kysyi.

”Ei ole, Willy. Hän on se, jota *syytetään* aviomiehensä murhasta”, Alvirah korjasi.

”No, sen vähän perusteella, mitä olen jutusta lukenut, sanoisin että aika ilmiselvä tapaus”, Willy huomautti.

”Olen samaa mieltä”, Alvirah vastasi jämäkästi. ”Mutta kuten aina ennenkin, olen valmis pitämään mieleni avoimena...”

Willy hymyili. ”Sinun on parempi pysyä ’avoimena’ sille tosiasialle, että hän on syyllinen.”

3

Kahdenkymmenen kahden kilometrin päässä, kymmenen huonetta käsittävän kartanonsa keittiössä Alpinessa New Jerseyssä, Betsy Grant keitti toista kupillista kahvia ja tuijotti miettiväisenä ulos ikkunasta. Alitajuisesti hän pani merkille, kuinka varhaisen syyskuun merkit olivat jo nähtävissä jalavanlehtien kullankeltaisissa sävyissä.

Suuret maisemaikkunat saivat ihmisen tuntemaan ”kuin tämä olisi yhtä luonnon kanssa”, kuten yli-innokas kiinteistönvälittäjä oli asian ilmaissut esitellessään taloa heille kaksitoista vuotta sitten.

Taas yhden unettoman yön jälkeen tuo muisto välkyi kirkkaana hänen mielessään, yhtä kirkkaana kuin muisto lämmöstä Tedin katseessa, kun tämä oli katsonut häntä nähdäkseen hänen reaktionsa. Betsy oli heti huomannut, että Ted oli ihastunut taloon. Ja kukapa siitä ei pitäisi? hän kysyi itseltään. Olin silloin niin rakastunut häneen, että mikä tahansa hänen valitsemansa paikka olisi sopinut minulle. Minusta tuntui pahalta ajatella, että talon edellinen omistaja oli halukas myymään sen alennetulla hinnalla, koska hänen yrityksensä oli menossa vararikkoon. En halunnut, että me hyötyisimme jonkun toisen epäonnesta. Mutta talo kyllä on yhä kaunis, hän ajatteli.

Betsy asteli yläkertaan kahvikuppi kädessään. Tedin kuoleman jälkeen hän oli palannut nukkumaan heidän makuuhuoneeseensa. Hän ohitti oleskelutilan, jossa he olivat viettäneet yhdessä niin monia onnellisia tunteja. Syksyisin ja talvisin he olivat usein sytyttäneet takkaan tulen ja katselleet televisiosta ohjelmia, joista he molemmat olivat pitäneet, tai vain istuneet yhdessä lukemassa.

Varhaisiän Alzheimerin taudin äkillinen puhkeaminen, kun Ted oli ollut viisikymmentäyksivuotias, oli ollut odottamaton tragedia. Lopulta Betsy oli joutunut sulkemaan portaikon, jotta Ted ei olisi nojailnut vaarallisesti kaiteen ylitse, ja muuttamaan alakerran kirjaston miehensä makuuhuoneeksi. Aluksi Betsy oli itse nukkunut pienessä työhuoneessa sen kupeessa, mutta oli sitten luovuttanut huoneen täysipäiväisen hoitajan käyttöön ja muuttanut itsekin ensimmäiseen kerrokseen keittiön vieressä sijaitsevaan vierashuoneeseen, jossa oli oma kylpyhuone.

Kaikki tuo kieppui nyt Betsyn päässä, kun hän laski kuppinsa kylpyhuoneen pöytätasolle ja käänsi suihkun päälle.

Hänen asianajajansa Robert Maynard saapuisi tunnin kuluttua. En tiedä, miksi hän oikeastaan edes tulee, Betsy ajatteli aavistuksen paheksuvasti. Tiedän jo kaiken, mitä hän aikoo sanoa. Tiedän jo kaiken, mitä odottaa. Kun hän sujautti kylpytakin ja yöpuvun päältään, hänen mieleensä muistui tuo kauhistuttava hetki, jolloin Maynard oli kertonut, että suuri valamiehistö oli asettanut hänet syytteeseen murhasta. Valokuvaaminen rikosrekisteriä varten, sormenjälkien ottaminen, syytteenluku, takuusumman asettaminen – kaikki nuo olivat murusia muistosta, joka vainosi häntä päivittäin, vaikka hän kuinka yritti karkottaa sen mielestään.

Betsy kävi suihkussa, kiinnitti pitkät, vaaleanruskeat hiuksensa kammalla päälle, lisäsi ripsiin hieman väriä ja sipaisi huulille punaa. Sääennusteen mukaan päivästä tulisi reippaasti aiempaa viileämpi. Hän valitsi komerosta pitkähihaisen, metsänvihreän kašmirpuseron ja tummanruskeat suorat housut ja pujotti ne hoikan vartalonsa suojaksi. Hän oli lakannut pukeutumasta kokomustaan neljä kuukautta sitten, kun eräs toimittajista oli kommentoinut, että Edward Grantin murhasta syytetty kukkoili ympäriinsä lesken tamineissa. Mutta hän pukeutui silti pelkkiin tummiin sävyihin, jopa kotioloissa.

Ennen kuin Betsy lähti makuuhuoneesta, hän katsahti ympärilleen. Se oli muodostunut tavaksi. Ted oli joskus

öisin onnistunut kapuamaan lukitun portin ylitse portaikon alapäässä ja käymään makuuhuoneessa.

Oli helppo huomata, kun niin oli tapahtunut. Jokaisen lipaston ja yöpöydän joka ikisen laatikon sisältö oli kumottu nurin lattialle. Vaikutti siltä kuin Ted olisi etsinyt jotakin, Betsy ajatteli. Hänen ja Carmenin, kokopäiväisen kodinhoitajan, oli ollut helppo panna kaikki takaisin paikoilleen. Betsyn ainoa syvä murhe oli se, että Ted oli jotenkin onnistunut muistamaan vaatekomerossa olevan kassakaapin numeroyhdistelmän ja vienyt sieltä kauniin, smaragdeilla ja timanteilla koristellun rannekorun, jonka oli antanut vaimolleen ensimmäisenä hääpäivänä. Betsy toivoi, että vielä joskus hän tai Carmen löytäisi korun, mutta aina oli olemassa myös se ikävä mahdollisuus, että Ted oli heittänyt sen roskiin.

Betsy olisi halunnut pedata sängyn, mutta hän tiesi, että Carmen tulisi minä hetkenä tahansa. ”Jättäkää se minun hoidettavakseni, Betsy-neiti. Sitä vartenhan minä täällä olen”, hän aina sanoi. Mutta vuosikausien elo äidin päivittäisen, loputtoman puunaamisen ja kiillottamisen ja imuroimisen kanssa oli saanut aikaan sen, että Betsyn oli mahdotonta jättää ainuttakaan lautasta tiskialtaaseen tai kylpytakkia tuolin selkänojalle.

Tahtomattaan huokaisten Betsy palasi alakertaan juuri kun Carmen astui ovesta sisään. Puoli tuntia myöhemmin ovikellon kilahdus kertoi, että arvoisa herra Robert Maynard seisoi hänen kuistillaan.

4

Alan Grant, edesmenneen Edward ”Ted” Grantin poika, tuijotti entistä vaimoan Carlyä ja yritti pitää poissa kasvoiltaan polttavan vihan, jota tätä kohtaan tunsii. Heidän nelivuotias poikansa ja kaksivuotias tyttärensä olivat vaitonneet ilmassa roikkuvan vihamielisyyden ja pyrähtäneet huoneisiinsa sitä pakoon.

Carly osoitti heidän jälkeensä. ”Voisitko ystävällisesti kertoa, miten minä muka onnistun järjestämään katon heidän päänsä päälle, jos meidät heitetään täältä pihalle?” hän vaati vihaisena tietää.

Carly oli tanssija, jonka Broadway-ura oli tyssännyt äkillisesti, kun hän oli loukkaantunut vakavasti yliajossa, jossa häneen törmännyt kuski oli paennut paikalta. Nyt hänen häkellyttävän kauniilla kasvoillaan näkyi rasitus, jonka aiheuttivat tuosta onnettomuudesta aiheutunut selkäkipu ja taloudelliset huolet, jotka nyt olivat osa hänen arkipäiväänsä.

Entisellä aviomiehellä ei ollut Carlylle vastausta. Vihaisena, puolustuskannalle nousten Alan korotti ääntään ja sylkäisi vastauksensa. ”Kuule, sinä tiedät oikein hyvin, että kunhan tämä oikeudenkäynti on ohitse, isäni kuolinpesän rahat vapautetaan. Ja minä saan paljon. Ei ole epäilystäkään, etteikö Betsy joutuisi vankilaan, mikä tarkoittaa sitä, että minä saan myös sen puoliskon isän omaisuudesta, jonka isä hänelle jätti. Sinulla on rikkaita ystäviä. Pyydä heitä lainaamaan sinulle rahaa. Maksa heille vaikka korkoa.”

Hän kaivoi taskuaan, veti esiin lompakkonsa ja heitti pöydälle luottokortin. ”Tämä on maksettu kokonaan nolille. Työni Atlantassa, jossa kuvasin niitä taloja, riitti hoita-

maan sen. Käytä tätä ruoan hankkimiseen, ja minä hoidan vuokrat rahat kolmanteentoista päivään mennessä.”

Vaivautumatta edes hyvästelemään lapsiaan Alan marssi ulos neljän huoneen asunnosta West 89th Streetillä Manhattanilla, poistui rakennuksesta ja lähti kävelemään nopein harppauksin kohti kaupungin keskustaa.

Kolmekymmentäviisivuotias Alan muistutti hyvin paljon kuollutta isäänsä, mikä huomattiin usein mediassakin. Satakahdeksankymmentä senttiä pitkänä, punertavanruskeine hiuksineen ja pähhkinänruskeine silmineen hän näytti päästä varpaisiin etuoikeutetulta, itärannikon yliopistosta valmistuneelta mieheltä, joka oli kasvanut hopeatutti suussa.

Tämä kaikki oli Betsyn syytä, Alan ajatteli. Hän oli kyllä läheinen Alanin kanssa, mutta Betsy oli silti ollut se, joka oli yllyttänyt isää, ettei tämä enää kirjoittaisi pojalleen sekkiä joka kerta kun ilmeni ongelmia, vaan sen sijaan myöntäisi hänelle säännöllisesti kohtuullisen kertasumman. ”Alan on erinomainen valokuvaaja”, Betsy oli huomauttanut. ”Jos hän leikkisi vähemmän hulivilipoikaa ja asettuisi aloilleen, hän pystyisi ansaitsemaan ihan mukavan elannon.”

Silloin isä oli lakannut maksamasta hänen laskujaan ja rajoittanut sekkien määrän yhteen sadantuhannen dollarin sekkiin joka joulukuuh. Se ei riittänyt pitkään elättämään häntä, ex-vaimoa ja kahta tämän luona asuvaa lasta sekä entisen tyttöystävän kymmenenvuotiaista poikaa.

Kun Alan jatkoi matkaansa, hänen vihansa alkoi haihtua. Asia korjaantuisi pian, hän vakuutteli itselleen. Yksikään valamiehistö ei ikinä vapauttaisi Betsyä. Asiat olivat kääntyneet Betsyn kannalta entistäkin huonompaan suuntaan, kun oli paljastunut, että hän oli salaa tapaillut jotakin tyyppiä kahden vuoden ajan ennen isän kuolemaa. Tohtori Peter Bensonia, Philadelphian Franklinin yliopiston humanistisen tiedekunnan professoria. Vaikka Alan olikin väsynyt, hän vakuuttui siitä, että asiat kääntyisivät sittenkin parhain päin. Hän saisi rahat. Betsy ei perisi penniäkään. Hänen piti vain olla kärsivällinen.

PERHEKULISSIEN TAAKSE KÄTKEYTYY SALAISUUKSIA, JOITA EDES AIKA EI KULTAA

Delaney Wright on nousukiidossa oleva tv-toimittaja, joka yrittää vuosien jälkeen löytää biologisen äitinsä. Työssä hän raportoi kuohuttavasta murhaoikeudenkäynnistä. Alzheimerin tautia sairastanut miljonääri on murhattu kotonaan, ja näyttää ilmeiseltä, että murhasta tuomitaan hänen vaimonsa Betsy. Delaney kuitenkin uskoo Betsyn syyttömyyteen ja aikoo myös todistaa sen. Samaan aikaan Delaneyyn ystävätär Alvirah yrittää auttaa biologisen äidin etsinnässä - ja onnistuukin paljastamaan järkyttävän salaisuuden.

